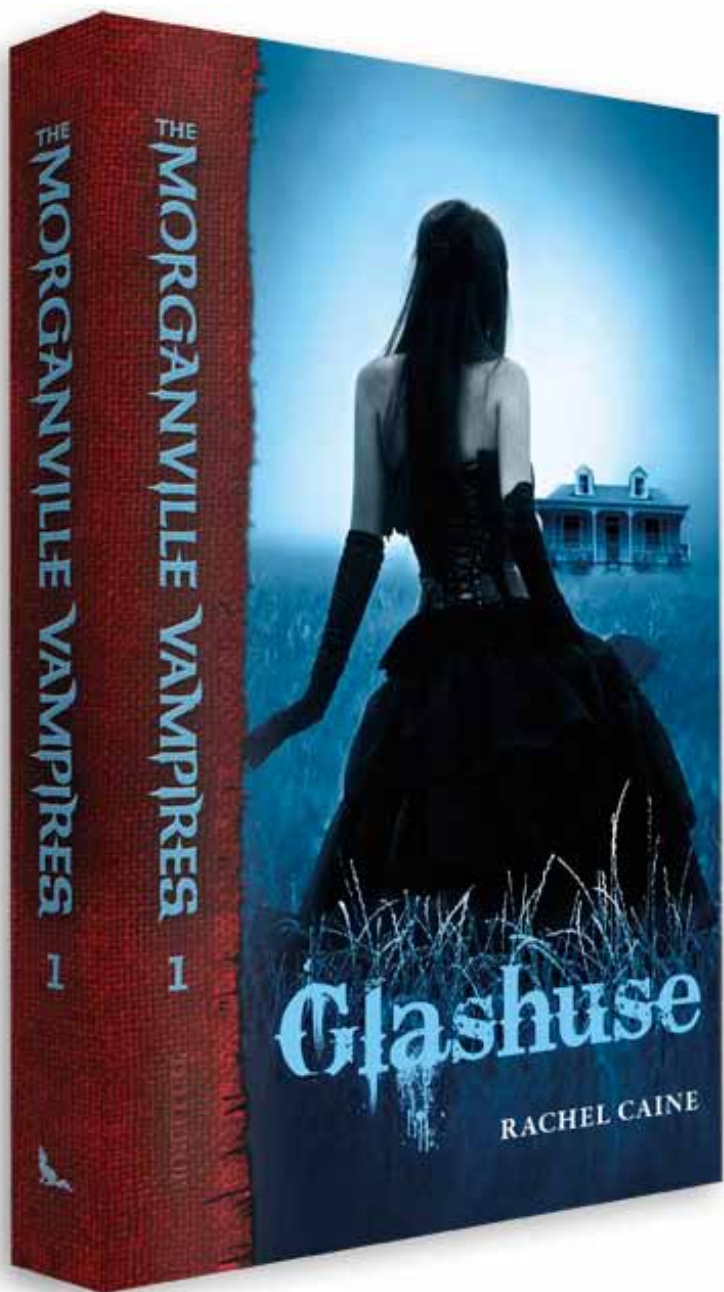

LÆS STARTEN AF ...

RACHEL CAINE

Glashuse

THE MORGANVILLE VAMPIRES H

KAPITEL 1

Den dag, hvor Claire flyttede til Glashuset, begyndte med at nogen stjal hendes vasketøj.

Da hun stak hånden ned i den gamle, skrammede vaskemaskine, stødte hendes fingre kun på tromlens glatte, fugtige sider og – som en dårlig spøg – det hæsligste par trusser hun ejede plus en enlig sok. Hun havde selvfølgelig travlt – der fandtes kun to vaskemaskiner her på øverste etage på Howard Hall-kollegiet med de mindst eftertragtede og mest nedslidte værelser. To vaskemaskiner, to tørretumblere, og hvis man havde en heldig dag, virkede i hvert fald en af dem og gav valuta for pengene i stedet for at æde mønterne uden at yde noget til gengæld. Maskinerne var udstyret med både møntindkast og indføringsprække til pengesedler, men den kunne man godt glemme. Hun havde aldrig set den fungere i de seks uger der var gået siden hun ankom til skolen.

„Nej!“ sagde hun højt, skubbede sig op på kanten af vaskemaskinen med den ene fod hvilende på gulvet og kiggede ned i dens mørke, rustplagede indre. Lugten af mug og billigt vaskepulver slog hende i møde. Det forandrede ingenting at kigge ned i vra-

get. De sørgelige kendsgerninger stod ikke til at ændre. Hendes vasketøj havde ikke forputtet sig i en hidtil ukendt krog.

Alt hvad hun havde tilbage var et par rædsomme, flossede trusser og en sok.

Hun havde mistet alt hvad hun havde haft på i løbet af de sidste fjorten dage. Hver en stump af det hun syntes hun kunne være bekendt at vise sig i.

„Nej!“ råbte hun ned i vaskemaskinen, hvor ordet rungede hult og slog tilbage mod hende. Hun gled ned fra kanten og sparkede hidsigt i den bule som var gjort dyb af alle de andre elever som vaskemaskinen havde drillet i tidens løb. Det kneb med at få vejret. Hun havde en smule andet tøj, men det var alt sammen af den slags man kun tog på i yderste nødstilfælde, tøj man ikke ville findes død i. Lange bukser som stumpe, bluser som var for store og grimme og lignede noget hendes mor havde valgt – hvad hun også havde. Claire havde omkring tre hundrede dollars til rådighed efter det sidste indkøb af pizza og endnu en lærebog til timerne med lektor Doofus Rufus, som stadig ikke lod til at have fundet ud af hvilket fag han underviste i, og de penge skulle strække i flere måneder.

Med lidt held kunne hun måske finde en smule tøj til priser der ikke gjorde det af med hele hendes budget. Når alt kom til alt måtte Morganvilles bymidte simpelt hen have verdens største koncentration af genbrugsforretninger. Det skulle sådan set ikke være svært at finde tøj til foræringspriser – men tilbage stod spørgsmålet om man kunne være bekendt at gå med det.

Mor sagde at det her kunne ske, tænkte Claire. Jeg må bare bevare roen og tænke mig om.

Hun lod sig falde ned på en orangefarvet plasticstol, satte rygsækken fra sig på gulvets ridsede linoleum og støttede ho-

RACHEL CAINE

Glashuse

THE MORGANVILLE VAMPIRES H

vedet i hænderne. Kinderne føltes feberhede. Hun rystede over hele kroppen, og hun var helt sikker på at hun begyndte at tudbrøle om et øjeblik. Tude som det pattebarn de alle sammen regnede hende for, alt for ung til at være her, væk fra sin *moar*.

Det var ikke spor rart at være kvik, for så ramte den slags dobbelt så hårdt.

Claire trak vejret i lange, dybe drag og lænede sig tilbage på stolen, fast besluttet på ikke at give sig til at vræle, for de andre kunne ikke undgå at høre hende. Måske sad de ligefrem og lyttede forventningsfuldt efter de første snøft. Hvad skulle hun gøre? Ringe til forældrene og bede om et tilskud til sine månedspenge, eller bruge kreditkortet som 'kun var til absolutte nødsituationer'?

Så fik hun øje på beskeden på væggen. Ved første, overfladiske blik havde hun taget den for et nyt stykke graffiti, men nu så hun at de store, farvestrålende bogstaver var en meddelelse til hende.

KÆRE NØRD, stod der, VI FANDT NOGLE GAMLE LASER I MASKINEN OG SMED DEM I AFFALDSKAKTEN. TAG SELV EN TUR NED TIL BUNDEN HVIS DU VIL HAVE DEM TILBAGE.

Claire kvalte et hidsigt udbrud og måtte igen blinke voldsomt for at holde tårerne tilbage, men denne gang af en anden grund: blindt raseri. *Monica*. Monica og Moniketterne. Der måtte ligge noget i generne siden modedukkerne altid fandt sammen i flokke. Og hvorfor i alverden skulle disse langbenede, perfekt solbrændte hyæner slå ned på netop hende?

Overflødigt spørgsmål. Hun kendte svaret.

Hun havde fået Monica til at virke dum for øjnene af det trofaste slæng af møkker og beundrende overklasseknægte hun

Glashuse

omgav sig med. Ikke fordi Claire bevidst havde forsøgt at sætte hende på plads. Hun havde bare talt før hun tænkte, da hun hørte Monica sige at Anden Verdenskrig begyndte 'bare fordi de dumme kinesere ikke kunne nære sig'.

Rent refleksmæssigt fik hun sagt: „Det var da tyskerne,“ og hele flokken, som sad og hang i opholdsstuens sofaer og lænestole, gloede på hende med så megen tom forbløffelse at man skulle tro det var colaautomaten, der pludselig havde blandet sig i samtalen. Flokken bestod af Monica, hendes to mest trofaste hyæner og tre overklassehanhunde som var på besøg.

„Du taler om Koreakrigen,“ fortsatte Claire, for panikslagen over hvad hun havde rodet sig ind i til bare at holde mund og skynde sig videre. „Anden Verdenskrig var med tyskerne og japanerne; Pearl Harbor, du ved.“

Og fyrene havde kigget på Monica og grinet, og Monica var blevet rød i hovedet – ikke ret meget, men nok til at det skinnede igennem den perfekte makeup.

„Mind mig om at jeg aldrig skal skrive historiske stile af efter dig,“ sagde den mest eftertragtede af de tre fyre. „Enhver idiot ved da at Anden Verdenskrig var den mod japanerne og tyskerne!“

Claire følte sig sikker på at han løj. Både han og de andre vidste lige så lidt om Anden Verdenskrig og Koreakrigen som Monica. Monica dækkede sig ind med latter og flirten, og fik hurtigt fjernet opmærksomheden fra bommertens. Et øjeblik efter var det hele tilsyneladende glemt, men Claire havde nået at se raseriet i Monicas øjne inden hun skyndte sig at komme af vejen.

Hun var klar over at hun for de andre piger var noget helt nyt og meget uvelkomment. Hun havde kæmpet med det hele livet. Høj intelligens, spinkel vækst og almindeligt udseende var ikke

Glashuse

en god kombination. Man fik ikke noget forærende, og måtte hele tiden slå fra sig. Nogen var altid parat til at grine hånligt, lange ud eller ignorere én. Da hun var lille, havde hånlatteren været det værste, men så – efter de første par opgør i skolegården – rykkede slag, skub og benspænd ind på toppen af listen. Under det meste af hendes korte periode i high school (klaret på to år med topkarakter) havde det værste været at blive ignoreret. Hun var blevet optaget et år tidligere end alle andre og havde forladt high school et år forud for dem. Ingen brød sig om at have sådan en nørd i klassen.

Bortset fra lærerne, selvfølgelig.

Det store problem var at Claire virkelig elskede skolen. Hun vidste ikke noget bedre end at læse og tilegne sig viden – nå ja, regning havde aldrig moret hende særlig meget, men næsten alt andet havde været døren til en ny og spændende verden. Fysik, for eksempel. Hvem havde nogensinde hørt om en normal pige der var vild med fysik? Ingen. Den slags piger var særlinge, og de blev aldrig populære, hverken hos deres eget eller det modsatte køn.

Og alting drejede sig om at være populær, beundret, eftertragtet. Det var hvad livet handlede om. Hvilket Monica så effektivt havde bevist ved omgående at erobre søgelyset tilbage, da det nogle korte sekunder var lykkedes Claire at få det rettet mod sig. Viden havde ingen chance mod udseende og designertøj.

Claire syntes det var dybt uretfærdigt. Hun havde slidt som et bæst i high school og forladt den med et gennemsnit der gav hende direkte adgang til de store og eftertragtede læreanstalter, dem hvor en pige med hendes evner blev opfattet som en gevinst selv om de var flere år yngre end deres medstuderende. Men selvfølgelig, på de læreanstalter var det vel også de eftertragtede

høje og langbenede og rigtigt klædte genier der styrede.

Hun havde ikke fået lejlighed til at finde ud af det. Hendes forældre havde kun ofret de fristende tilbud fra universiteter som MIT, Caltech og Yale et ganske kort blik.

Ikke tale om at deres sekstenårige datter skulle sendes næsten fem tusinde kilometer hjemmefra for at skulle gå på universitetet. I hvert fald ikke direkte fra high school.

Det første år skulle hun læse et sted i nærheden af hjemmet. Derefter kunne hun blive overført til en af de eftertragtede højere læreanstalter. Forældrene tog det som en selvfølge at alle de fristende tilbud stadig stod ved magt til den tid.

Claire havde uden held forsøgt at gøre dem begribeligt at hvis noget kunne kvæle hendes udsigter til en strålende akademisk uddannelse i fødslen, så var det en overførselsansøgning med en anbefaling fra et sted som TPU, *Texas Prairie University*.

Nu befandt hun sig netop dér, indkvarteret på den rædselsfulde øverste etage på det slumprægede Howard Hall-kollegium på en tredjerangs læreanstalt, hvor firs procent af eleverne enten søgte om overførsel eller sprang fra efter de to første år. Og udover de hæslige omgivelser måtte hun døje med Monica og hendes Moniketter, som nu havde smidt hendes vasketøj i affaldsskakten, udelukkende fordi Monica var blevet gjort opmærksom på sin sørgelige mangel på viden om det tyvende århundredes store krige.

Og det er bare så uretfærdigt! råbte en indvendig stemme. *Jeg passede jo sådan på!*

Monica sov altid længe, og Claire var stået tidligt op, før festaberne havde fået øjne og samtidig med at de – sørgeligt få – interesserede studerende begav sig af sted til dagens undervisning. Det var det bedste tidspunkt at sikre sig en ledig vaskema-

skine på, og det var lykkedes. Men så havde hun i sin naivitet troet at hun kunne tillade sig at smutte væk i to minutter og tage sig et brusebad, i sig selv ikke så lidt af en skræmmende oplevelse. Det var ikke faldet hende ind at nogen kunne synke så dybt som til at forgribe sig på hendes vasketøj.

Hun mærkede gråden i halsen, og mens hun kæmpede for at holde den tilbage, bemærkede hun igen hvor dejligt stille der var heroppe. Øde og lidt uhyggeligt med halvdelen af pigerne der lå og sov mens resten var gået deres vej. Dysterheden var der nu også når bygningen summede af liv. Man lagde bare mindre mærke til den. Alt var gammelt og forfaldent, og gangene var fulde af mørke skygger og kroge hvor piger med onde hensigter kunne lure.

Faktisk gjaldt det hele byen. Morganville var lille og gammel og støvet og præget af skræmmende mærkværdigheder. Som for eksempel det at gadelygterne var anbragt alt for langt fra hinanden og kun virkede halvdelen af tiden. Og munterheden blandt de folk der passede universitetsområdets butikker. De virkede altid overstrømmende glade. Nærmest desperat glade. Desuden var der den besynderlige kendsgerning at hele byen, trods støvet, forekom totalt renskuret – intet affald der lå og flød, ingen graffiti, ingen lurvede eksistenser som stak hånden frem fra gyderne og tiggede om penge.

Besynderligt.

Hun kunne næsten høre sin mor sige: *Jamen lille skat, alting virker mærkeligt fordi du befinder dig et fremmed sted. Det bliver bedre. Du skal bare gøre dig lidt mere umage.*

Den slags var moderens evige omkvæd, og Claire havde altid gjort sit bedste for at skjule hvor hårdt det var at følge hendes velmente råd.

RACHEL CAINE

Glashuse

THE MORGANVILLE VAMPIRES 1

Nå, men der var ikke andet at gøre end at prøve at redde vasketøjet.

Claire sank et par gange, tørrede øjnene og halede sin tunge rygsæk op på skulderen. Et øjeblik stod hun og stirrede på de våde trusser og den ene sok hun knugede i hånden. Derefter åbnede hun hurtigt rygsækkens yderlomme, stoppede det våde tøj ned i den og trak lynlåsen til igen. Hvis nogen så hende bære rundt på de laser, ville det gøre det helt af med den smule selværd hun havde i behold.

„Se engang,“ lød en dæmpet, tilfreds stemme fra den åbne dør på den anden side af trappen. „Her har vi selveste klunser-tøsen.“

Claire standsede med hånden på det rustne smedjernsgelænder. Instinktet rådede hende til at stikke af i en vis fart. Hun kendte kun rumlen alt for godt: stik af eller slå fra dig, men lige nu var hun træt af at løbe sin vej hele tiden. Hun vendte sig langsomt, og Monica Morrell trådte ud fra værelset nærmest trappen. Det var ikke hendes eget. Hun havde brudt Ericas lås op igen. Hendes mest hengivne håndlangere, Jennifer og Gina, kom ud og stillede sig på hver side af hende, begge med klipklapper på fødderne og iført tætsiddende jeans med linningen et godt stykke under navlen.

Monica stillede sig i positur, noget hun var god til, måtte Claire nødtvungent indrømme. Hun var næsten 1,80 høj med langt, skinnende blankt hår der nåede hende helt ned til taljen, og blå øjne indrammet af den helt perfekte mængde mascara. Udsøgt hud, høje kindben og en antydning af trutmund. Hun var slank, men med kurver på alle de rigtige steder. Ingen skarpe kanter dér.

Hun var rig og så godt ud, og så vidt Claire kunne se gav det

hende ikke den mindste glæde. Derimod tydede udtrykket i de store, blå øjne på at hun glædede sig til at plage sit udvalgte offer endnu mere.

„Skulle du ikke være til time i sjette klasse lige nu?“ spurgte hun. „Eller sidde og græde af skræk i en krog over dit første månedlige?“

„Måske leder hun efter det tøj hun går og smider alle vegne,“ indskød Gina og grinede. Jennifer grinede sammen med hende. Deres øjne lyste af skadefryd.

„Tøj?“ Monica lagde armene over kors og lod som om hun tænkte efter. „Taler du om de laser vi smed ud? Dem hun havde ladet ligge og flyde i vaskemaskinen?“

„Ja, dem.“

„Dem kunne jeg aldrig finde på at røre,“ erklærede Gina.

„Jeg ville ikke engang rense drengetoiletet i dem!“ plaprede Jennifer, ivrig efter at score point hos Monica som den mest ondskabsfulde.

Men den bemærkning passede af en eller anden grund ikke Monica. Hun vendte sig om og skubbede til hende. „Ja, du ved alt om drengetoiletet, ikke? Ordne de ikke Steve Gillespie derinde engang?“

Hun lavede suttelyde, og de brød alle tre ud i kaglende latter. Jennifer så dog mest ud til at le med af frygt for at undgå at falde yderligere i unåde. Claire rødmede – selv om ondskabsfuldheden for en gangs skyld ikke var rettet mod hende.

„Men Jennifer dog! Var det virkelig Steve Gillespie?“ fniste Gina. „Hold dog din mund hvis du kun kan finde på noget der rammer dig selv i nakken!“

Naturligvis vendte Jennifer øjeblikkelig sin vrede mod det sikreste mål – Claire. Hun trådte frem og skubbede Claire bag-

læns mod trappen. „Du kan hente laserne nede i affaldscontaineren! Forsvind med dig, dit blege gespenst! Man bliver syg af at se på dig ...“

„Har du aldrig hørt om solskin?“ vrængede Gina og rullede med øjnene.

„Pas nu på!“ smældede Monica.

Claire undrede sig. Det var en besynderlig bemærkning i betragtning af at de alle tre kunne prale af den smukkeste solbrune hud man kunne købe for penge. Så glemte hun det igen i kampen for at holde balancen. Den tunge rygsæk trak hende bagover, og hun greb fat i gelænderet for at holde sig på benene. Jennifer sprang frem igen og stødte håndroden hårdt mod Claires kraveben.

„Hold op med det!“ råbte Claire og slog Jennifers hånd væk. Hårdt.

Der opstod et øjeblikks åndeløs tavshed, og så sagde Monica meget stille og indædt: „Tillod du dig lige at slå på min veninde, din lille idiot? Tror du virkelig du slipper godt fra den slags her?“

Hun trådte frem og slog Claire tværs over ansigtet, hårdt nok til at fremkalde blod og et væld af dansende sole og måner for Claires øjne. Og hårdt nok til at vække et glødende raseri, så Claire glemte al sin frygt.

Hun slap gelænderet og slog igen af alle kræfter. Hun ramte Monica lige på den perfekt malede trutmund, og i en brøkdel af et sekund følte hun en inderlig tilfredshed. Så hvædede Monica som en skoldet kat, og angsten krøb igen ind over Claire.

Hun så ikke slaget komme, og mærkede det heller ikke rigtigt fordi hun var optaget af at kæmpe mod rygsækkens vægt. Den trak hende bagover, og hun vaklede usikkert på kanten af trappens øverste trin.

Netop som hun var ved at komme i balance, rykkede Gina frem med ansigtet fortrukket i et hyænegrin og skubbede til hende, og Claire tumlede bagover, ned ad trappen med armene plejlende i luften.

Hun mærkede kanten af hvert eneste trin på den lange vej ned til afsatsen på næste etage. Rygsækken sprang op på det sidste stykke, og bøgerne spredtes ud over trinene. Og over hende hujede og jublede Monica og hendes Moniketter og udvekslede triumferende håndklask som et sejrende hold på fodboldbanen.

Claire opfangede det kun i korte glimt på vejen ned. Det tog en evighed før hun endelig ramte afsatsen. Hun faldt så uheldigt at hun slog hovedet mod væggen, og det sortnede for hendes øjne.

Inden alt blev mørkt nåede hun at opfange Monicas dæmpede, indædte hvisken: „Du kan vente dig til i aften. Så får du hvad du fortjener, dit misfoster. Det skal jeg nok sørge for.“

Efter Claaires egen opfattelse blev hun klar i hovedet efter nogle få sekunder, men da hun sansede omgivelserne igen, var nogen knælet ned ved siden af hende, og det var hverken Monica eller et medlem af hendes solbrunermafia. Det var Erica, som havde værelset ud mod trappen. Hun var bleg og virkede anspændt og bange, og Claire prøvede at smile beroligende til hende.

Intet gjorde ondt før hun begyndte at bevæge sig, men så kom smerten til gengæld med renters rente, og hendes hoved begyndte at dunke. Hun mærkede nogle glødende jag midt på issen, og da hun følte efter, mærkede hun en stor, hård bule. Heldigvis var der intet blod. Jagene blev værre da hun trykkede forsigtigt på bulen, men ikke så slemme som hvis hovedskallen var revnet. Det håbede hun i hvert fald.

„Klarer du den?“ spurgte Erica og viftede hjælpeløst med hænderne.

Claire skubbede sig møjsommeligt op i siddende stilling med ryggen støttet mod væggen og kiggede forbi Erica og op mod øverste afsats. Den var mennesketom. Monica og Moniketterne var heldigvis væk, og ingen andre havde vovet sig frem for at se hvad der foregik. De fleste af dem var bange for at få problemer med hyæneflokken, og resten var rystende ligeglade.

„Ja, ja,“ sagde Claire og fremtvang en usikker latter. „Jeg faldt vist over mine egne ben.“

„Skal jeg følge dig hen til Kvaksalveriet?“ spurgte Erica. Det var betegnelsen for universitetets skadestue. „Eller ringe efter en ambulance?“

„Nej, nej, der er ikke sket noget særligt,“ forsikrede Claire. Ønsketænkning, selvfølgelig, men selv om det gjorde rasende ondt alle vegne, føltes det ikke som om hun havde brækket noget. Hun rejste sig, gispede da det stak i den ene ankel, og samlede sin rygsæk op. Løssark og notesbøger væltede ud.

Erica samlede noget af det sammen, lagde det tilbage og overlod derefter resten til Claire, mens hun hentede de bøger der lå spredt ned over trappetrinene.

„Du store, Claire, skal du virkelig bruge alt det her?“ udbrød hun. „Hvor mange fag har du i dag?“

„Seks.“

„Du er ikke rigtig klog.“ Efter at have gjort dagens gode gerning forskansede Erica sig i den samme neutralitet, de øvrige utjekkede piger havde vist Claire indtil nu. Hun gik op ad trappen. „Du må hellere kigge indenfor på Kvaksalveriet. Du ser forfærdelig ud.“

Claire fremtvang endnu et usikkert smil og holdt det, indtil

Erica var nået op for enden af trappen og begyndte at beklage sig over den lås Monica havde ødelagt. Derefter tænkte hun på det sidste Monica havde sagt: *Du kan vente dig til i aften. Så får du hvad du fortjener, dit misfoster. Det skal jeg nok sørge for.* Hun havde ikke tilkaldt nogen eller prøvet at finde ud af om Claire havde brækket halsen. Hun var ligeglad med om hun døde.

„Forkert,“ sagde Claire til sig selv. Monica var alt andet end ligeglad. Hun ønskede hende død.

Claire mærkede blodsmag i munden. Hendes overlæbe var flækket og blødte kraftigt. Hun tørrede blodet væk, i første omgang med bagsiden af hånden. Derpå gentog hun det med bluseærmet og kom først bagefter i tanke om at hun ikke havde andet at tage på. Hun måtte ned i kælderen og fiske sit vasketøj op af affaldscontaineren, men tanken om at gå derned alene – eller færdes alene noget andet sted i bygningen i det hele taget – gav hende pludselig kuldegysninger. Monica lå på lur, og de andre piger ville ikke røre en finger. Selv Erica, som formodentlig var den mest venligt indstillede af dem alle sammen, var bange for at vise sig i hendes nærhed. Erica var selv mål for Monicas forfølgelse, men glædede sig formodentlig over at Claire var der til at tage det værste.

Dette var ikke som i high school, hvor hun var blevet behandlet med foragt og udsat for mere eller mindre sårende chikanerier. Det var meget værre. Og hun havde ingen venner her. Overhovedet ingen. Erica var den eneste hun stod på nogenlunde god fod med, og Erica var mere optaget af sin ødelagte dørlås end muligheden for at Claire havde fået kraniebrud.

Hun var alene. Det var ikke noget nyt, og det kunne hun klare. Men nu var hun også bange. Virkelig bange. Det hun havde set i Monica-mafiaens øjne i dag var ikke bare alfahunnernes

RACHEL CAINE

Glashuse

THE MORGANVILLE VAMPIRES 1

sædvanlige foragt for nørderne. Hun havde før været ude for lejlighedsvis skub, slag og benspænd, men dette var mere som løvinder der havde besluttet at skille sig af med et medlem af flokken.

De vil slå mig ihjel.

Hun fortsatte ned ad resten af trappen, tungt støttet til gelænderet. Hvert skridt sendte glødende jag gennem hele hendes krop, og hun huskede at hun havde ramt Monica hårdt nok til at efterlade en tydelig skramme.

Ja. De er ude på at dræbe mig.

Hvis Monica endte med et par opsvulmede læber, var der ingen tvivl om hvad der ventede.

RACHEL CAINE

Glashuse

KAPITEL 2

Erica havde ret i at Kvaksalveriet var det første, logiske stop. Claire fik anklen forbundet, en ispose til hovedet og blev udsat for en del panderynken på grund af de mange blå mærker som var ved at tage form. Ingen brækkede knogler, men hun måtte regne med at være gul og blå i flere dage. Lægen stillede nogle standardspørgsmål om kærester og den slags, men da hun fastholdt at hun ikke havde en kæreste som kunne have banket hende, trak han på skuldrene og opfordrede hende til at passe bedre på for fremtiden.

Han skrev hende også en sygemelding og gav hende nogle smertestillende piller og besked om at gå hjem.

Ikke tale om at hun ville tilbage til sit værelse. Hun havde heller ikke ret meget at komme efter – nogle bøger, en lille stak billeder hjemmefra og nogle plakater. Hun havde ikke nået at finde sig så meget til rette at værelset på nogen måde kunne betegnes som 'hjem', og af ukendte grunde havde hun aldrig været tryk dér. Kollegiet havde fra begyndelsen føltet som ... et varehus. En oplagringsplads for studerende som kun tænkte på at slippe væk igen.

Glashuse

Hun haltede videre til anlægget, en stor, firkantet og betonbelagt plads hvor der var opstillet faldefærdige borde flankeret af lige så faldefærdige bænke. På alle sider var den indrammet af lave bygninger der for de flestes vedkommende lignede flade æsker udstyret med vinduer, formodentlig udslag af de arkitektstuderendes projekter. Der gik rygter om at en af kasserne var faldet sammen for nogle år siden. Claire havde dog også hørt historier om en pedel der havde fået sprængt hovedet af i kemilaboratoriet og nu spøjte i bygningen, og om zombier som listede rundt på universitetsområdet efter mørkets frembrud, så hun havde ikke større tiltro til rygterne.

Det var blevet midt på eftermiddagen, og der sad som altid kun ganske få studerende rundt om ved bordene. Flertallet holdt sig væk på grund af anlæggets udtalte mangel på skygge. Man kunne godt undre sig over det valgte design med en fuldstændig åben plads i et område hvor dagtemperaturen selv i september tit sneg sig op i nærheden af de 40 grader.

Claire tog en campusavis fra en af standerne, satte sig forsigtigt på en brændende varm bænk og slog op på siden med overskriften VÆRELSER TIL LEJE. At redde sig et værelse på et af de andre kollegier var en umulighed. Howard Hall og Landsdale Hall var de eneste der tog imod piger under tyve, og hun var for ung til at få adgang til et af de blandede kollegier. Hun gættede på at de tåbelige regler stammede helt tilbage fra fiskebenskørternes tid. Med et suk bladrede hun videre til siden med annoncerne for ledige værelser i Mandeville. Hun læste annoncerne igennem, selvom hun vidste at chancen for at få lov til at bo uden for campus var minimal. Det krævede en skriftlig tilladelse fra forældrene, og den fik hun aldrig. De ville flippe fuldstændig ud hvis hun bragte det på bane. Men hvis valget

stod mellem Monica og et opgør med forældrene, var hun til enhver tid parat til at tage det sidste. Det drejede sig om at finde et sted hvor hun følte sig tryk og kunne passe sine studier.

Hun fandt sin mobiltelefon frem fra rygsækken og kontrollerede dækningsindikatoren. Dækningen var elendig her i Morganville, virkelig elendig, men andet kunne man vel ikke vente i det centrale Texas, midt på prærien, hvilket var så langt væk man kunne komme fra alting, medmindre man rejste til Mongoliet eller Antarktis. To bjælker. Ikke meget, men tilstrækkeligt i dette tilfælde.

Claire ringede op. Det første sted fik hun en kort besked om at værelset allerede var lejet ud, hvorefter røret blev smidt på. Det andet sted blev opringningen besvaret af en mand der lød ældgammel og temmelig besynderlig. Det tredje sted var det en lige så ældgammel og endnu mere besynderlig dame. Og det fjerde ... ja, dér indledte den der tog telefonen samtalen med så underlige spørgsmål, at det blev Claire der lagde røret på.

I den femte annonce i rækken stod der *TRE BOFÆLLER SØGER EN FJERDE*. *Stort gammelt hus, uforstyrret privatliv, rimelig leje, fri adgang til bad, køkken og vaskerum*. Det lød godt. Claire frygtede bare at huslejens annoncerede 'rimelige' niveau lå uden for hendes rækkevidde. 'Dødbillig' ville nok passe hende bedre, men annoncen virkede under alle omstændigheder mere tiltalende end de fire første. Tre bofæller. Det betød tre andre som måske ville rykke til undsætning hvis hyænen Monica og hendes flok begyndte at snuse rundt i nærheden.

Claire ringede op og fik en telefonsvarer med en varm og blødt afrundet, ung mandsstemme: „Hej, du har ringet til Glas-huset. Hvis du vil tale med Michael, så sover han om dagen. Leder du efter Shane, kan vi kun ønske dig held og lykke, for vi

ved aldrig hvor han er ..." her lød der fjern latter fra mindst to andre personer ... „og hvis du vil tale med Eve, kan du sikkert få fat i hende på hendes mobilnummer eller i boden. Men du kan selvfølgelig også indtale en besked. Og ringer du angående værelset, så kig forbi. Det er West Lot Street 716.“ Her brød en anden stemme ind, en boblende munter pigestemme: „Ja, bare kig efter palæet.“ Og så en tredje stemme, også ung og tilhørende en mand: „Du kan umuligt gå forkert. Huset er som taget ud af *Borte med Blæsten*.“ Mere latter og et bip.

Claire blinkede, rømmede sig og sagde: „Øh ... hej. Mit navn er Claire ... Claire Danvers. Og jeg ringer om ... øh ... værelset ... øh ... undskyld.“

Så tog panikken overhånd, og hun brød af. De tre lød jo dejligt normale. Men de lød også som om de var tæt sammenknyttede, og efter hendes erfaring havde mindrearige nørder svært ved at blive accepteret af en sådan gruppe. De havde ikke lydt ondskabsfulde, bare ... selvtillidsfulde. En egenskab hun totalt manglede.

Hun lod øjnene glide ned over de resterende annoncer, og hendes mod sank i takt med at hun nærmede sig bunden af siden. Det her var umuligt. Hun fandt aldrig noget. Men det var hun nødt til. Hun kunne ikke sove udendørs på en parkbænk som en hjemløs, og det var lige så umuligt at vende tilbage til kollegiet. Der måtte ske et eller andet.

Hun tog en beslutning, klappede mobilen op igen og ringede efter en taxi.

West Lot Street 716. Et hus som taget ud af *Borte med Blæsten*.

Måske fik de så meget medlidenhed med hende at de i det mindste tog hende ind for en enkelt nat.

Taxien var en time om at dukke op. Claire gættede på at det var den eneste i Morganville, som – fra regnet de studerende ved universitetet – kun havde omkring ti tusind indbyggere. Hun havde ikke siddet i en bil i de seks uger der var gået siden forældrene satte hende af ved universitetet. Hun havde dårligt nok været uden for campus, bortset fra nogle få gange for at købe brugte lærebøger i byens antikvarboghandel, og den lå skråt over for indgangen til universitetsområdet.

„Skal du møde nogen?“ spurgte chaufføren da de rullede ud fra campus.

Claire sad og kiggede ud mod hovedgadens butikker. Det var næsten udelukkende genbrugsforretninger: brugt tøj, brugte bøger, brugte computere. Så godt som alle var baseret på handelen med de studerende.

„Nej,“ svarede hun. „Hvorfor?“

„Sådan plejer det bare at være med jer fra universitetet,“ svarede han med et skuldertræk. „Og hvis du leder efter et sted at more dig ...“

Hun gøs ved tanken. „Det gør jeg ikke. Jeg er ... jeg har en aftale, og jeg skal faktisk skynde mig ...“

Han gryntede og drejede til højre, og så var det ikke længere universitetsområdet hun havde omkring sig, men udelukkende byens. Ikke fordi der var den store forskel i bygningernes form, men byens huse virkede ældre og mere dystre, og de få mennesker i gaderne skyndte sig af sted med øjnene rettet mod jorden. Ingen talte med hinanden, heller ikke dem der fulgtes ad to eller tre. Når taxien passerede dem, kiggede de op og så hurtigt ned igen, som om de havde ventet at se en anden slags bil.

En mor stod med en lille pige i hånden ved et kryds hvor chaufføren standsede for rødt. Pigen vinkede forsigtigt til

Claire, som vinkede tilbage.

Moderen så forskrækket op og halede øjeblikkelig pigen med sig ind i den mørke indgang til en forretning med brugt elektronik.

Claire kiggede undrende efter de to. Var hun virkelig så skræmmende at se på? Det kunne selvfølgelig godt tænkes. Eller måske var Morganvilles indbyggere ekstra hysteriske med at passe på deres børn.

Der var også noget andet mærkeligt ved byen. Det havde ikke slået hende før nu, hvor hun for første gang var mere end en gade væk fra universitetsområdet. Her var overhovedet ingen opslag af den slags hun havde været vant til at se på telefonpæle og ledige vægge, dér hvor hun kom fra: reklametilbud, efterlysninger af bortløbne hunde og forsvundne personer, børn eller voksne.

Her var alle telefonpæle og al ledig vægplads kemisk rensset for plakater og opslag.

„Så er vi her. West Lot Street,“ sagde chaufføren og standsede vognen. „Det bliver ti en halv.“

Ti dollars og halvtreds cents for fem minutters kørsel? Claire var ved at falde ned af sædet, men hun betalte, stod ud og modstod lysten til at give chaufføren fingeren da han kørte sin vej. Han havde set lidt skummel ud, og desuden var hun for godt opdraget til at gøre den slags. Normalt ville tanken ikke engang have strejft hende, men det havde været en dårlig dag.

Hun svingede rygsækken over skulderen og var ved at tabe den ned over fødderne da remmen ramte et ømt sted. Tårerne sved hende i øjnene. Pludselig følte hun sig træt og bange igen – på campus var hun i det mindste på forholdsvis kendt grund, men her i byen var alting fuldstændig fremmed for hende.

Glashuse

Morganville var brun. Svedet brun af sol, vind og vejr. Den hede sommer var ved at glide over i det næsten lige så hede efterår, og bladene på træerne – de få træer der fandtes – var indtørrede med grålige kanter og raslede som papir i vinden. West Lot Street lå i nærheden af bymidten, i noget der lignede et gammelt boligkvarter. Der var ikke noget specielt ved de huse Claire kunne se, hovedsagelig lave huse i ranchstil, de fleste af dem med solsvedet maling som var godt i gang med at skalle af.

Hun kiggede på postkasserne og opdagede at hun stod foran nummer 712, vendte sig om og gispede. Fyren i telefonen havde ramt lige i plet med sin beskrivelse. Nummer 716 lignede en kulisse som var hentet lige ud af en film om Borgerkrigen. Et overdækket indgangsparti med høje, grålige søjler. En bred veranda. To etager med høje vinduer.

Huset var gigantisk. Nej, ikke ligefrem gigantisk, men betydeligt større end Claire havde forestillet sig. Det virkede forladt, men det samme gjorde alle de andre huse i rækken. Her sidst på eftermiddagen var ingen kommet hjem fra arbejde endnu. Der stod nogle biler med solblinkende ruder længere nede ad gaden, men indkørslen til 716 var tom.

Det her var en dårlig idé lige fra begyndelsen, tænkte Claire og mærkede panikken røre på sig igen. Hvad skulle hun gøre? Gå op til hoveddøren og tigge om at få værelset? Hvor langt mon hun kom med det? De ville enten grine ad hende eller afskrive hende som skør. Nej, det havde været en dum idé at brænde penge af på den taxi.

Det var trykkende hedt, og hun var træt og øm og havde en hel masse hjemmearbejde der skulle gøres, og pludselig blev det for meget.

Claire lempede rygsækken ned på jorden, gemte ansigtet i

hænderne og begyndte at hulke som et pattebarn. *Tudehoved!* lød Monicas stemme for hendes indre øre, og det gjorde det hele værre. Hun vidste at der stod et værelse parat til hende derhjemme, og lige med et virkede tanken om at ringe efter forældrene som den eneste udvej for at slippe væk fra denne fjendtlige og skræmmende verden ...

„Hej,“ lød en pigestemme, og en hånd strejfede Claires albue. „Hvad er der i vejen?“

Claire spjættede, landede hårdt på den forstuede ankel og var nær tumlet omkuld. Pigen reddede hende ved at gribe hende i armen. Hun virkede selv helt perpleks.

„Undskyld,“ sagde hun hurtigt. „Jeg er også sådan en klovn. Forskrækkede jeg dig?“

Pigen var hverken Monica, Jennifer, Gina eller nogen anden Claire havde set på universitetets campus. Hun var goth, men på en mere civiliseret måde end normalt. Hun havde ikke det mørke, lukkede I-kan-alle-sammen-rende-mig udtryk Claire kendte fra skolen, men resten var på plads: det sortfarvede hår, den blege makeup, den tunge eyeliner og mascara, de sort- og rødstribede strømpebukser, de klodsede sorte sko og det sorte, plisserede miniskørt – pigen var så afgjort en fan af mørkets kræfter.

„Jeg hedder Eve,“ præsenterede hun sig og smilede. Et venligt, imødekommende smil som om hun ville antyde at man ikke skulle tage hendes påklædning alt for alvorligt. Så kiggede hun nærmere på Claires ansigt, og smilet falmede. „Det er noget af et blåt øje du har fået dig dér. Hvem slog dig?“

„Ingen,“ svarede Claire automatisk, selv om hun var fuldkommen sikker på at gothpigen Eve på ingen måde kunne høre til giftblomsten Monicas venner. „Det var et uheld.“

„Ja, jeg kender det,“ sagde Eve stilfærdigt. „Jeg har også haft det med at falde ind i knyttnæver og den slags. Sådan er det at være klodset. Er du okay? Har du brug for en læge eller noget? Jeg kan køre dig på skadestuen hvis det er nødvendigt.“

Hun pegede mod kørebanen, og først nu gik det op for Claire at en gammel skramlekasse af en sort Cadillac – komplet med høje halefinner og hvad der ellers hørte til – var svinget ind til fortovs-kanten mens hun havde været optaget af at tude øjnene ud af hovedet. Et muntert grinende kranie dinglede i en snor fra bakspejlet, og Claire gik ud fra at kofangerne ville vise sig at være overklitret med mærkater med navnene på diverse punkbands som ingen nogensinde havde hørt om.

Claire syntes allerede godt om Eve. Hun tørrede øjnene. „Det er virkelig pænt af dig, men nej tak. Og ... øh ... undskyld. Det har været en rædselsfuld dag. Jeg kommer for at spørge om værelset, men ...“

„Værelset! Det er også rigtigt!“ Eve knipsede med fingrene som om hun havde glemt alt om det, og tog et par små, forventningsfulde hop på stedet. „Jeg ville lige kigge hjem i min pause – jeg arbejderovre i kaffeboden ved parken. Michael er ikke stået op endnu, men du kan komme med ind og se huset hvis du vil. Det er ikke sikkert at Shane dukker op, men ...“

„Jeg ved ikke om det nytter noget ...“

„Det gør det helt bestemt!“ Eve vendte det hvide ud af øjnene. „Du kan ikke forestille dig hvilke tabere der forsøger at snige sig ind ad døren. Det har virkelig været nogle besynderlige størrelser. Du er det første normale menneske jeg har set indtil nu, og Michael bliver møgsur hvis jeg lader dig slippe væk uden i det mindste at have forsøgt mig med en lille salgstale.“

Claire havde svært ved at tro sine egne ører. Her havde hun

gået og troet at det var hende der skulle tigge dem om at få værrelset. Og ... normal? Eve anså hende for at være normal?

„Jo, men det vil jeg da meget gerne,“ sagde hun og anstrengte sig for at skjule sin overraskelse.

Eve tog hendes rygsæk og hængte den oven på den skuldertaske hun allerede havde hængende der. Den havde form som en sølvkantet, sort ligkiste. Hun gik op ad den brede trappe og låste hoveddøren op.

Tæt på var husets høje alder mere iøjnefaldende, men man kunne ikke kalde det faldefærdigt. Det trængte til en gang maling hist og her, ligesom trappens ornamenterede gelænder og smedjernsstolene og bordet på verandaen. Hoveddøren viste sig at være dobbeltfløjet med en stor, blyindfattet rude øverst.

„Halloj!“ råbte Eve, lagde Claires rygsæk og skuldertasken fra sig på et bord i forstuen og lod sit nøglebundet falde ned i et antikt udseende askebæger hvis smedjernshåndtag var formet som en abe. „Venner! Et levende væsen har meldt sig.“

Claire tænkte at den bemærkning kunne tolkes på flere måder, og en af de mindre tiltalende kaldte *Motorsavsmassakren* frem i erindringen. Der var noget uhyggeligt over det rungende brag fra den store dør der faldt i bag hende, og hun standsede og så sig usikkert om.

Der var i det mindste intet uhyggeligt ved det hun så. Masser af velholdt træværk, hist og her med nogle hak og andre småskrammer der fortalte om et hus som havde set masser af liv gennem tiden. Der lugtede af citronpolitur og ... chili con carne?

„Ohøj!“ forsøgte Eve sig igen og trampede gennem forhallen. Den gav adgang til en meget stor stue med brede lædersofaer og fyldte bogreoler langs væggene. Det lignede et rigtigt hjem.

Hvis det var sådan man boede alle steder uden for campus, var det et stort skridt opad fra forholdene på kollegieværelserne. „Shane, jeg ved du er her! Jeg kan lugte chili con carne! Få så de høretelefoner af!“

Claire kunne ikke rigtig se *Motorsavsmassakren* finde sted i et hus som dette, ligesom det var svært at tro at bofæller der gav sig af med noget så hjemligt som at lave chili con carne kunne være udstyret med morderiske tendenser. God chili con carne, efter duften at dømme. Og ... hvidløg?

Hun tog et par tøvende skridt ind i den store opholdsstue. Eve var allerede forsvundet ind i et af de tilstødende værelser, formodentlig køkkenet. Huset virkede meget stille, og intet skræmmende sprang frem fra uventede kanter. Claire gik tøvende videre ind midt i opholdsstuen.

En ung fyr lå og bredte sig på en af lædersofaerne – på den måde kun fyre i den alder kunne brede sig. Han gabte, satte sig op og løb fingrene gennem håret. Da Claire åbnede munden for at sige goddag eller råbe om hjælp – hun havde endnu ikke besluttet sig for hvad – overraskede han hende ved at grine bredt og lægge en finger over munden. „Hej, jeg hedder Shane. Hvad er der los?“ hviskede han, blinkede et par gange og fortsatte uden at skifte udtryk: „Du store, det er en grim én du har fået dér. Gør det meget ondt?“

Claire nikkede tøvende. Shane svingede fødderne ned på gulvet og sad og betragtede hende med underarmene hvilende på knæene og løst dinglende hænder. Hans hår var brunt og klippet i etager der fik det til at virke svagt punkeragtigt. Han var ældre, ældre end hende i hvert fald. Atten? Kraftigt bygget, og høj, så vidt hun kunne bedømme ud fra hans foroverbøjede stilling. Stor nok til at få hende til at føle sig mere miniagtig end

sædvanligt. Hun mente at hans øjne var brune, men turde ikke møde dem længe nok ad gangen til at blive sikker i sin sag.

„Skal man gætte på at den anden pige ser endnu værre ud?“

Hun rystede svagt på hovedet og skar ansigt. Selv den smule bevægelse gjorde ondt. „Nej, jeg ... hvordan kan du vide det var en ...“

„Pige? Let nok. En fyr ville have sendt en pige på din størrelse på hospitalet med et slag der var hårdt nok til at efterlade sådan et mærke. Hvad skete der? Du ligner ikke én der går til håndgribeligheder.“

Claire vidste ikke rigtig om hun skulle blive fornærmet, men ærlig talt var det hele begyndt at ligne noget fra en uvirkelig drøm. Måske lå hun stadig på trappeafsatsen og var slet ikke vågnet. Eller i en hospitalsseng, langsomt på vej ud af koma.

„Jeg hedder Claire,“ sagde hun og vinkede kejtet. „Hej.“

Han nikkede mod en af de store læderlænestole. Hun sank ned i den, og følte sig pludselig mærkeligt tryk. Der var noget hjemligt ved det hele, selv om det kneb med at forstå hvorfor hun syntes det. Hun passede da ikke ind her. Faktisk kunne hun ikke forestille sig nogen som ville føle sådan.

„Vil du have et eller andet?“ spurgte Shane. „Cola? Chili con carne? En busbillet hjem?“

„Cola,“ sagde hun og overraskede sig selv ved at tilføje: „Og chili con carne, tak.“

„Et fornuftigt valg. Jeg laver den selv. Chili con carnen, altså, ikke colaen.“ Han rejste sig fra sofaen. Han var virkelig høj, og der var noget mærkeligt leddeløst over hans bevægelser i betragtning af hans størrelse. Han luntede barfodet ud i køkkenet til Eve. Claire lyttede til deres småsludren og slappede langsomt af, én muskel ad gangen, i den dybe lænestol. Først nu blev hun

opmærksom på hvor behageligt køligt huset var. En stor vifte under loftet sendte en forfriskende brise ned mod hendes ophevede, ømme ansigt. En dejlig fornemmelse.

Hun lukkede øjnene og nød det og åbnede dem først igen da Eve kom buldrende ind i sine tunge sko med en bakke i hænderne. På den stod en dåsecola og en skål med en ske og en ispose liggende ved siden af. Hun satte bakken på et lavt kaffebord og skubbede det hen mod Claire med det ene knæ.

„Brug hellere isposen først,“ rådede hun. „Man ved aldrig hvad Shane kommer i chili con carnen. Forbered dig på det værste.“

Shane kom luntende og nærmest smed sig på sofaen med sin egen portion og en dåsecola i hånden. Eve sendte ham et sviddende blik.

„Hvor pænt af dig at du huskede at tage en portion med til mig,“ sagde hun og himlede med øjnene. „Nørd!“

„Jeg kunne jo ikke vide om du ville have drysset zombieknoglestøv eller andre eksotiske krydderier i den,“ forsvarede han sig. „Eller om du overhovedet tager føde til dig i denne uge.“

„Ja, ja, det er godt med dig. Så henter jeg den selv.“

Claire tog skeen og nippede forsigtigt til chili con carnen. Den var tyk og kødfuld og krydret, og der var bestemt ikke sparet på hvidløgene. Faktisk smagte den pragtfuldt. Hun havde måttet vænne sig til cafeteria mad, og dette var afgjort noget helt andet.

„Den er god,“ mumlede hun, og Shane modtog rosen med en skødesløs honnør.

Da Claire havde sat halvdelen af skålens indhold til livs, kom Eve tilbage med sin egen bakke. Hun stillede den på den anden halvdel af kaffebordet, satte sig på gulvet med korslagte ben og

tog for sig.

„Slet ikke dårlig,“ erklærede hun. „Du har i det mindste udeladt djævelsøvsen denne gang.“

„Den har jeg fyldt i min egen portion,“ sagde Shane. „Resten står i køleskabet med en mærkat om kemisk fare, så du er selv ude om det hvis du forgriber dig på den og får vabler på tungen. Hvor har du samlet vores omstrejfer op?“

„Udenfor. Hun kom for at se på værelset.“

„Og så gennembankede du hende lige for at se om hun kunne tåle mosten?“

„Rend mig noget så grusomt, chilibasse.“

„Du skal ikke tage dig af Eve,“ sagde Shane til Claire. „Hun hader sine arbejdsdage. Hun er bange for at blive solbrændt på vejen frem og tilbage.“

„Ja, og Shane hader arbejde af enhver art. Hvad hedder du egentlig?“

„Hun hedder da Claire,“ sagde Shane inden Claire nåede at åbne munden. Han rystede på hovedet med et lille grin. „Faldt det dig ikke ind at spørge om det? Og det er en pige der har pynnet hende på den måde. Sikkert en af dem hun bor på kollegium sammen med. Du ved nok hvordan det er derovre.“

De udvekslede et langt, sigende blik, inden Eve vendte sig om mod Claire.

„Er det rigtigt? Blev du tævet på kollegiet?“

Claire nikkede og skovlede hurtigt mere chili con carne i munden, så hun slap for at komme med en nærmere beskrivelse.

Eve rystede på hovedet. „Så forstår jeg godt hvorfor du leder efter et andet sted at bo.“ Hun kneb øjnene en smule sammen. „Det er ikke meget du har taget med dig.“

„Jeg har ikke ret meget,“ sagde Claire. „Kun mine bøger og

måske nogle småting på værelset. Men ... jeg har ikke lyst til at gå tilbage og hente det. Ikke i aften.“

„Hvorfor ikke?“ Shane greb en gammel, medtaget baseball, kastede den op mod loftet, hvor den med nød og næppe undgik viftens snurrende arme, og greb den skødesløst igen. „Lurer din plageånd stadig på dig?“

„Ja,“ sagde Claire og kiggede ned i den næsten tomte skål. „Det er jeg temmelig sikker på. Og det er ikke kun hende. Hun har venner, og ... det har jeg ikke. Og det sted er ... uhyggeligt.“

„Det ved jeg alt om. Jeg har selv boet der,“ sagde Eve. „Og jeg kommer der stadig, men heldigvis ikke som studerende.“

Shane mimedede at han ville kaste baseballen efter hende. Hun svarede med at mime en undvigelse.

„Hvornår har Michael tænkt sig at stå op?“ spurgte Eve.

Shane mimedede et nyt kast, men denne gang blev Eve bare stående og sagde: „Forbier.“

„Hvor skulle jeg vide det fra?“ sagde Shane. „Jeg holder meget af fyren, men jeg holder ham ikke under konstant observation. Gå hen og bank på og spørg ham selv. Jeg skal til at gøre mig klar.“

„Til hvad?“ spurgte Eve. „Du har vel ikke tænkt dig at gå ud i byen igen?“

„Jo, helt alvorligt. Den står på bowling, og damens navn er Laura. Hvis du vil have flere detaljer, må du downloade videoen ligesom alle andre.“

Shane rejste sig og lappede hen mod den brede trappe op til første sal. Claire gættede på at værelserne lå deroppe.

„Vi ses, Claire.“

„Hov, vent nu lidt,“ sagde Eve lettere irriteret. „Hvad siger du? Er det i orden at Claire flytter ind?“

Shane viftede med den ene hånd. „Helt fint med mig. Hun er velkommen.“

Han sendte Claire et skævt smil og løb op ad trappen. Han bevægede sig som en atlet, men uden den demonstrative kraft-udfoldelse Claire kendte fra sin skoles fodboldhold. Det så faktisk rigtig godt ud.

„Fyre, altså,“ sukkede Eve. „Det skal blive dejligt med endnu en pige i huset. De to slår alting hen med et ‘ja, ja, det ordner sig sikkert’, og de har en formidabel evne til at gøre sig usynlige så snart jeg nævner oprydning og rengøring. Ikke fordi vi er ude efter at få en tjenestepige installeret... du skal bare være klar over at det gælder om at råbe rigtig højt for at få dem til at gøre deres del. Det er ligesom med det gamle ord om Fanden. Rækker du dem lillefingeren, snupper de hele hånden.“

Claire smilede, eller prøvede i hvert fald på det, men det stak i den flækkede overlæbe ved det første tilløb. Såret åbnede sig, og hun mærkede blodet sile ned over hagen. Eve havde været så forudseende at lægge en serviet på bakken. Claire tog den og pressede den mod overlæben. Eve så til i tavshed et øjeblik inden hun rejste sig, tog isposen og holdt den mod bulen i Claires hovedbund.

„Hjælper det?“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede Claire. „Jeg har det meget bedre nu.“

Det passede. Isen tog det meste af den dunkende smerte næsten øjeblikkelig, og den krydrede chili con carne havde tændt et dejligt varmt bål i hendes mave. „Og nu må jeg vel hellere spørge om værelset ... om der er nogen mulighed for ...“

„Du må vente på Michael. Det er ham der har det sidste ord, men han er en flink fyr. Og du skal lige vide at huset tilhører ham – eller i hvert fald hans familie. Så vidt jeg ved, flyttede

familien for et par år siden og overlod hele herligheden til ham. Han er et halvt års tid ældre end mig. Vi er alle sammen omkring de atten, med Michael som den ældste.“

„Sover han altid om dagen?“

„Ja, og det er ... Jeg elsker da at sove længe, men hos ham er det nærmest som en besættelse. Han er simpelt hen et natdyr. Jeg kaldte ham vampyr engang fordi han helst er fri for at være ude i dagslys. Det syntes han ikke var spor sjovt.“

„Du er vel helt sikker på at han ikke er vampyr?“ sagde Claire. „Jeg har set filmene. Vampyrer er uhyggelige.“

Det skulle være en spøg, men den faldt helt til jorden. Eve ikke så meget som trak på smilebåndet.

„Åh, det er jeg temmelig sikker på,“ sagde hun. „For det første stopper han sig med chili con carne der er krydret med så meget hvidløg at det ville få en halv snes grev Dracula'er til at eksplodere. Og en gang fik jeg ham til at røre ved et kors.“

Eve tog en stor slurk af sin cola. Claire havde igen svært ved at tro sine egne ører. Hun anstrengte sig for ikke at måbe.

„Fik ham til at ... forlangte du at han skulle gøre det?“ spurgte hun.

„Ja, selvfølgelig gjorde jeg det. Det gælder jo om at være forsigtig her omkring.“ Eve tav og rullede med øjnene ved synet af den undren og forvirring, Claire ikke længere kunne skjule. Hun tilføjede forklarende: „Her i Mandeville, du ved.“

„Hvad ved jeg?“

„Er du helt blank? Hvordan kan du være det?“ Eve stillede colaen fra sig, satte sig igen med albuerne hvilende på kaffebordets kant og hagen støttet i hænderne. Hendes øjne lyste af oprigtighed. De var mørkebrune med gyldne kanter. „Morganville vrimler med vampyrer.“

Claire lo.

Eve lo ikke med som ventet. Hun blev bare ved at stirre undrende.

„Du ... det må være din spøg.“

„Tror du? Hvor mange tager eksamen ved TPU hvert år?“

„Det har jeg virkelig ingen anelse om. Det er et elendigt universitet, og de fleste studerende søger om overflyttelse ...“

„Alle er væk inden eksamen. Eller holder i hvert fald op med at vise sig. Utroligt at du ikke ved det. Gjorde ingen dig opmærksom på TPU's flotte nul i statistikken over afgangseksamener?“

Vampyrerne styrer byen her, Claire. De sidder på magten, og man er enten inde eller ude. Hvis man arbejder for dem og forstår at lade som om de ikke eksisterer og husker at se den anden vej når der sker noget ... hm ... mindre heldigt, så har du og din familie en slags fripas. Beskyttelse. I modsat fald ...“ Eve trak en finger tværs over halsen og efterlignede øjne der truede med at springe ud af deres huler.

Claire lod skeen falde ned i sin skål og bed sig i læben. Ikke mærkeligt at værelset stadig var ledigt. Hvem ville bo sammen med de tre her? De var skrigende vanvittige. Kedeligt nok. Bortset fra den gang gylle med vampyrerne syntes hun vældig godt om dem.

„Du tror jeg er skør i bolden,“ sukkede Eve. „Det lyser ud af dig. Jeg troede heller ikke mine egne ører første gang jeg fik det at vide, og jeg har boet her hele mit liv. Jeg havde aldrig mærket noget til vampyrerne – men det skyldtes at jeg var vokset op i et beskyttet hus. Min far er ansat på vandværket, og min mor er lærer, og vi går alle sammen med disse.“ Hun rakte højre underarm frem. Om håndleddet sad et sort læderarmbånd med

et rødt symbol som Claire ikke genkendte. Det mindede om et kinesisk skrifttegn. „Kan du se tegnet der lyser rødt? Det betyder at det er udløbet. Det er ligesom med sygeforsikringen for børn. De er kun dækket indtil de fylder atten. Det her udløb for seks måneder siden.“ Hun åbnede hægten og lod armbåndet falde ned på kaffebordet. „Jeg kan lige så godt opgive at gå med det. Det narrer ingen.“

Claire så hjælpeløst på hende, ikke helt sikker på om hun bare var offer for en spøg og forventede halvt at Eve pludselig ville give sig til at le højt og kalde hende godt tosset fordi hun var hoppet på den. Hun syntes jo godt om både Eve og Shane. Det kunne ikke passe at de ikke var helt rigtige i hovedet. Den slags kunne man da mærke med det samme.

Alternativet – at Eve var fuldstændig normal og sagde sandheden – var en mulighed Claire helst ville undgå at tænke på. Hun huskede sin undren over hvorfor folk på gaden skyndte sig af sted med øjnene rettet mod jorden, og hvordan hendes venlige vinken fra taxien havde fået kvinden til at skynde sig væk med sin lille pige.

„Fint, så tro du bare på at jeg er skør,“ sagde Eve. „Jeg skal nok lade være med at forsøge at overbevise dig. Bare sørg for at følges med nogen hvis du går ud efter mørkets frembrud. Nogen der er beskyttet. Kig efter armbåndene.“ Hun prikkede til sit eget med pegefingern. „Og symbolet skal som sagt lyse hvidt hvis beskyttelsen er aktiv.“

„Men jeg ...“ Claire rømmede sig flere gange, i vildrede med hvad hun skulle sige. „Okay. Tak for advarslen. Øh, er Shane ...“

„Beskyttet?“ fnyste Eve. „Ikke så vidt jeg ved, og han ville aldrig indrømme det hvis han var. Han går i hvert fald ikke med læderarmbånd eller noget andet. Det gør Michael heller ikke,

men der findes en form for standardbeskyttelse vedrørende husene. Vi er en slags udstødte, men der er også beskyttelse i at være flere sammen.“

Det var en mærkelig samtale at føre over chili con carne og cola og med en ispose på hovedet. Claire kom pludselig til at gabe, og Eve lo.

„Kald det en godnathistorie,“ sagde Eve. „Og kom nu med op og se værelset. I værste fald kan du lægge dig lidt og slappe af og lade isposen virke. Eller tage dig en god lur og så bestemme om du vil tale med Michael når du vågner. Det afgør du selv.“

Claire fik kuldegysninger og skuttede sig. Det havde sikkert noget at gøre med slaget i hovedet og hvor træt hun var. Hun gravede pakken med de ordinerede piller frem fra lommen og skyllede en enkelt ned med den sidste slurk cola. Derefter hjalp hun Eve med at bære bakkerne ud i køkkenet, som var stort med en muret vask, et gammeldags, lakeret køkkenbord og to moderne bekvemmeligheder – elkøleskab og køleskab – klemt ind i hvert sit hjørne. Chili con carnen var kommet fra en gryde som stadig stod og simrede på komfuret.

Da opvasken og oprydningen var overstået, hentede Eve Claires rygsæk og førte hende ovenpå. Halvvejs oppe ad trappen standsede hun og vendte sig.

„Kan du klare det? Du ...“

„Det går fint,“ løj Claire. Hendes ankel smertede som bare pokker, men hun var opsat på at se værelset. Og selv om de måske smed hende ud senere, ville hun ikke gå glip af muligheden for at ligge bare en times tid i en rigtig seng, hvor gammel og falddefærdig den end viste sig at være. Trappen havde tretten trin, og hun klarede dem, men efterlod svedige håndaftryk på det gelænder Shane dårligt nok havde rørt da han løb ovenpå.

I korridoren for enden af trappen blev hendes skridt dæmpet af en tyk løber der afslørede omkring tyve centimeter blankt, omhyggeligt ferniseret gulv på hver side. Der var seks døre i korridoren, og Eve pegede og nævnte hvad der fandtes bag dem idet de gik forbi.

„Der bor Shane.“ Første dør. „Her har vi Michaels værelse.“ Anden dør. „Han har også den næste. Det er et dobbeltværelse.“ Den fjerde dør var det store badeværelse. „Der er også et mindre nedenunder, og det fungerer som nødløsning når Shane tilbringer en time i det store med at sætte hår og smøre sig ind i alt muligt ...“

„Hov, hov!“ gjaldede Shanes stemme inde bag døren.

Eve klaskede håndfladen mod den og gik videre til de sidste to døre i rækken. „Her er mit værelse, og dit er det for enden af korridoren.“

Claire var forberedt på en skuffelse, men gispede betaget da Eve åbnede den sidste dør. For det første var værelset stort. Mindst tre gange større end kollegieværelset. For det andet var det et hjørneværelse med hele tre vinduer, alle med både gardiner og persienner som lige nu var lukket til. Og sengen var ikke en smal briks som den på kollegiet. Det var en stor, mørk træseng med boksmadras og solide hjørnestolper. Ved den ene væg stod en kommode med rigelig plads til fem gange så meget tøj som Claire nogen sinde havde ejet på samme tid. Plus et skab. Plus ...

„Et det et fjernsyn?“ næsten hviskede hun.

„Ja. Kabel-tv via satellit. Du er selvfølgelig nødt til at være med til at betale abonnementet hvis du vil beholde det herinde. Her er for resten også internetstik. Bredbånd – derovre. Du skal dog lige vide at de overvåger al internettrafik her omkring,

RACHEL CAINE

Glashuse

THE MORGANVILLE VAMPIRES 1

så vær lidt forsigtig med hvad du skriver og surfer efter.“ Eve lagde rygsækken på kommoden. „Du behøver ikke beslutte dig lige nu. Hvil dig først. Her er isosen.“ Hun fulgte Claire hen til sengen, hjalp hende med at tage sengetæppet af og stoppede dynen ned om hende da hun havde taget skoene af og lagt sig, og derefter anbragte hun isosen på hendes hoved. Det var næsten som at have sin mor om sig. „Michael er sikkert på benene når du vågner. Jeg må tilbage på jobbet, men du kan være rolig. Der bliver ikke ballade over at jeg har ladet dig blive her.“

Claire smilede søvnt til hende. Pillen var begyndt at virke. Endnu en kuldegysning gennemrystede hende. „Mange tak, Eve,“ sagde hun. „Det her er helt ... helt ...“

„Fint. Du ligner én der trænger til lidt gode oplevelser,“ sagde Eve smilende. „Sov godt. Og du skal ikke være bange. Vampyrerne kommer ikke herind. Huset er beskyttet, selv om vi ikke er det.“

Claire tænkte lidt over den sidste besked mens Eve gik ud og lukkede døren. Mere blev det ikke til. Den dejlige seng fyldte hende med et velvære og en tryghed der overdøvede alt andet. Pudsen føltes vidunderligt blød, og lagen og dynebetræk duftede nyvasket og ... hendes øjne faldt i før hun nåede at registrere mere.

Hun drømte om noget mærkeligt: et fuldstændig stille værelse med en bleg og tavs person der sad på en sofa med tårerne løbende ned ad kinderne og bladrede i en bog. Det skræmte hende ikke rigtigt, men hun mærkede kuldebølger, og huset syntes at genlyde af hviskende stemmer.

Til sidst sank hun ind i et dybere mørke hvor drømme ikke kunne følge med.

Hverken om Monica eller vampyrer.

KAPITEL 3

Der var mørkt omkring hende da hun slog øjnene op. Hun vågnede med et forskrækket spjæt der sendte isposen – som nu var forvandlet til en slaskende, vandfyldt plasticpakke – fra hovedpuden og ned på gulvet, hvor den landede med et klask. Huset var stille, bortset fra den gådefulde knirken og knagen gamle huse gav fra sig om natten. Udenfor raslede vinden i trækrone-nes tørre blade. Så opfangede hun dæmpet musik fra stueetagen.

Claire kantede sig ud af sengen, famlede efter en lampe og fandt den på væggen ved siden af hovedgærdet. En nydelig glasmosaiklampe hvis farverige lys jog alle tanker om mørkets skabninger på flugt. Musikken nedefra var langsom og varm og eftertænk- som – en eftertænk- somhed udsat for afdæmpet guitar.

Hun fik skoene på, kiggede sig i spejlet og fik et chok. Hendes ansigt var stadig ømt, og det var ikke svært at se hvorfor: det højre øje var svulmet voldsomt op, og huden omkring det havde antaget en sortlilla nuance. Overlæben var dobbelt så tyk som normalt, og hendes ansigt var hvidt som en kalket væg. Det kortklippede, mørke hår strittede til alle sider, men det lykkedes hende at glatte det så meget at det ikke længere så ud som

om hun havde været ude for et lynnedslag.

Makeup havde aldrig rigtig interesseret hende, selv ikke da hun i sin tid stjal sin mors for at prøve at komme til at ligne en voksen dame, men lige nu ville det have været godt med en gang foundation og lidt pudder. Hun lignede en hærget hjemløs der var løbet ind i en svingdør.

Det med svingdøren passede ikke, men hærget og hjemløs, det var hun.

Claire trak vejret dybt og åbnede døren. Der var tændt lys i korridoren. Det strømmede hende varmt og gyldent i møde. Musikken kom fra opholdsstuen. Hun skævede til uret på væggen for enden af korridoren. Det var over midnat. Hun havde sovet i mere end otte timer.

Og hun var gået glip af hele dagens undervisning. Ikke fordi hun ville have ønsket at møde op som hun så ud nu. Frygten for at løbe på Monica og hendes hyæner ville sikkert også have holdt hende væk, men det her betød at hun måtte kaste sig over bøgerne senere. Heldigt at de ikke kunne finde på at gøre gengæld.

Skrammerne sved ikke så meget længere, og hovedpinen var næsten forsvundet. Anklen var stadig den værste og sendte glødende jag op gennem hendes ben for hvert trin ned ad trappen.

Halvvejs nede fik hun øje på en skikkelse der sad på sofaen hvor Shane havde slængt sig tidligere på dagen. Han havde en guitar hvilende over højre lår.

Så det var ham selv der spillede. Hun havde troet det var en optagelse. Hun havde aldrig hørt levende musik før – i hvert fald ikke spillet som denne her. Han var god. Virkelig god. Det var lige så det sitrede ned langs ryggraden.

Hun stod som stivnet og betragtede ham. Det var tydeligt

at han ikke anede det mindste om hendes eksistens. Der var kun ham og guitaren og musikken, og hvis hun kunne have sat et navn på det hun så i hans ansigt, ville det have været noget poetisk, noget med klang af længsel. Han var blond, og hans hår var klippet på samme skødesløse måde som Shanes. Han så ud til at være lige så høj som Shane, men ikke helt så kraftigt bygget og muskuløs. Sort T-shirt med logo fra et ølbryggeri. Blå jeans. Ingen sko. Bare fødder var måske normen i huset. Alt det smukke gamle træværk følte muligvis dejligt mod huden.

Han holdt op med at spille, tog øldåsen der stod på bordet foran ham og skålede med den tomme luft. „Til lykke med fødselsdagen, gamle dreng,“ mumlede han, drak tre slurke og satte dåsen fra sig igen. „Og skål for stuearrest. Hvad fanden. Det gælder om at eje eller blive ejet.“

Claire hostede. Han vendte sig overrasket, men slappede hurtigt af igen. „Åh, det må være dig Shane talte om. Hej med dig. Kom herved.“

Hun gjorde sit bedste for ikke at halte for meget ned ad de sidste trappetrin. Da hun kom ned i det fulde lys, så hun hvordan han hurtigt noterede sig hendes skrammer. Han sagde dog ikke et ord om dem.

„Jeg hedder Michael,“ sagde han. „Og du er ikke atten, så det bliver en meget kort samtale.“

Hun satte sig med bankende hjerte. „Jeg er førsteårsstuderende på TPU,“ sagde hun. „Jeg hedder ...“

„Forsøg nu ikke at bilde mig noget ind, og jeg er ligeglad med hvad du hedder. Du er under atten. Jeg tør næsten vædde på at du endnu ikke er fyldt sytten. Vi tager ikke mindreårige lejere her. Det er forbudt.“ Han havde en dyb og varm stemme, men den var også hård og bestemt – i hvert fald lige nu. „Ikke fordi vi

er forfaldne til orgier af nogen art, men Shane og jeg er desværre nødt til at bekymre os om beskyldninger af den slags. Hvis vi lader dig flytte ind og der falder den svageste antydning om at her foregår noget upassende ...“

„Vent!“ afbrød hun desperat. „Jeg ville aldrig beskylde jer for den slags! Jeg er ingen ballademager. Jeg har bare brug for ...“

„Nej,“ sagde han, lagde guitaren ned i instrumentkassen og lukkede låget. „Jeg beklager, men du kan ikke bo her. Det er imod husreglerne.“

Det var ikke mere end Claire ventede, men hun havde alligevel tilladt sig at håbe. Eve havde været så venlig og Shane ikke spor skræmmende, og værelset var så dejligt ... men afvisningen i Michaels øjne kunne ikke fås tydeligere.

Hun mærkede hvordan det begyndte at sitre om munden og kæmpede indædt imod tårerne. Hvorfor kunne hun ikke være iskold og afmålt? Hvorfor brød hun altid tudende sammen i stedet for at slås for sin sag? Monica havde med garanti aldrig givet sig til at vræle. Hun ville have vrisset ad ham og fortalt ham at skufferne deroppe allerede var fyldt med hendes tøj – og klasket fire måneders leje ned på bordet foran ham og udfordret ham til at afvise pengene.

Claire tog sin pung frem fra baglommen. „Hvor meget?“ spurgte hun og begyndte at tælle pengene op. Hendes resterende formue bestod af tyvedollarsedler og så ud af meget. „Er tre hundrede nok? Jeg kan skaffe flere hvis det er nødvendigt.“

Michael sank overrasket tilbage på sofaen og rynkede panden let. Han tog en slurk af sin øl mens han tænkte sig om. „Hvordan?“ spurgte han.

„Hvad?“

„Hvordan vil du skaffe flere?“

„Få mig et job. Sælge nogle ting.“ Ikke fordi hun havde ret meget at sælge, men hvis det skulle gå helt skævt, kunne det altid reddes med en panikopringning til mor. „Det er her jeg vil være, Michael. Det er det virkelig.“ Hun var forbavset over hvor bestemt hun lød. „Ja, jeg er under atten, men jeg sværger at I ikke får vanskeligheder med mig. Jeg holder mig af vejen, passer mine studier og opgaver. Jeg går ikke til fester, og jeg kender ikke til dovenskab. Jeg kan gøre nytte. Jeg skal nok hjælpe med at gøre rent og lave mad.“

Han stirrede på hende. Overvejede det. Han hørte til dem hvis tankevirkosomhed man kunne følge med det blotte øje. Det var en smule skræmmende, selv om det sandsynligvis var ubevidst fra hans side. Der var noget meget ... voksent ... over ham. Han virkede så sikker på sig selv.

„Nej,“ sagde han omsider. „Jeg er ked af det, men risikoen er for stor.“

„Eve er kun en smule ældre end mig!“

„Eve er atten. Hvad er du? Seksten?“

„Næsten sytten!“ I hvert fald hvis man tillod sig at være en smule skødesløs med definitionen af begrebet 'næsten'. „Og det passer at jeg er førsteårsstuderende på TPU. Her er mit studie-kort ...“

Han ignorerede det. „Kom tilbage om et år. Så kan vi tale om det,“ sagde han. „Jeg er ked af det, men det duer ikke. Hvad med dit kollegieværelse ...“

„De slår mig ihjel hvis jeg bliver der,“ sagde hun og så ned på sine sammenknugede hænder. „De prøvede på det i dag.“

„Hvad?“

„De andre piger. De overfaldt mig og skubbede mig ned ad trappen.“

Stilhed. Den varede meget længe. Så rejste Michael sig. Han følte på bulen i hovedbunden inden hun nåede at standse ham og betragtede hendes ansigt undersøgende.

„Hvad mere?“ spurgte han.

„Hvad mener du?“

„Jeg mener ud over det jeg kan se? Der er vel ikke risiko for at du pludselig falder død om?“

Orv. Hvor overmåde følsomt.

„Nej, det er der ikke. Jeg har været på skadestuen. Det er bare ... skrammer ... og en forstuvet ankel. Men de skubbede mig ned ad trappen, og det var ikke et uheld, men fuldt bevidst, og hun sagde ...“ Claire kom pludselig i tanke om hvad Eve havde sagt om vampyrer. „Hyæneflokkens anfører sagde at I nat ville jeg få hvad jeg fortjente. Jeg kan ikke gå tilbage til kollegiet, Michael. Hvis du smider mig ud, skal det nok lykkes dem at slå mig ihjel, *for jeg har ingen venner og ingen andre steder at gå hen!*“

Han blev stående et stykke tid og så hende ind i øjnene inden han trak sig tilbage til sofaen. Han åbnede instrumentkassen og tog guitaren op i armene og strøg fingrene over det blanklake-rede træ. Fornemmelsen af instrumentet syntes at give ham en form for tryghed. „De piger du taler om – går de ud i dagslys?“ spurgte han til sidst.

Claire blinkede et par gange. „Du mener ud under åben himmel? Ja. De møder op til undervisningen – i hvert fald en gang imellem.“

„Går de med læderarmbånd?“

Claire holdt vejret et øjeblik. „Du mener armbånd ligesom det her?“ Hun tog armbåndet som Eve havde efterladt på bordet. „Det har jeg aldrig lagt mærke til. De går med en masse tingeltangel.“ Hun tænkte nærmere efter. Monica og de andre

havde armbånd, men ikke som dette. De var af guld, og Monica og Moniketterne gik med dem om højre håndled. „Det er muligt.“

„Armbånd med hvide symboler?“ spurgte Michael henkastet. Det var tydeligt at han anstrengte sig for at lyde skodesløs. Han bøjede endda hovedet og lod som om han var optaget af at kontrollere om guitaren stemte. Helt overflødigt. Samtlige strenge gav fuldstændig rene toner fra sig. „Kan du huske noget om det?“

„Nej,“ svarede Claire og blev pludselig grebet af en mærkelig blanding af panik og fascination. „Betyder det at de har sørget for beskyttelse?“

Han tøvede ganske kort, lige længe nok til at røbe at hendes spørgsmål var kommet bag på ham. „Tænker du på kondomer?“ spurgte han. „Det er da vist noget alle går rundt med.“

„Du ved udmærket hvad jeg mener,“ svarede hun med brændende kinder. Forhåbentlig var hun ikke lige så ildrød i hovedet som det føltes.

„Det gør jeg vist ikke.“

„Eve sagde ...“

Han løftede hovedet med et ryk, og nu lynede de blå øjne af vrede. „Eve burde lære at holde sin mund. Hun udsætter sig i forvejen for fare ved at rende rundt i de sorte gothklude. De mistænker hende for at gøre nar ad dem, og hvis de hører at hun snakker over sig ...“

„Hvem?“ spurgte Claire.

Denne gang var det ham der så væk. „Folk,“ sagde han tonløst. „Hør nu, jeg vil ikke have dit blod på mine hænder. Du kan blive her nogle dage, men kun indtil du finder et andet sted. Forstået? Og gør det hurtigt. Det her er ikke et herberg for

voldsramte mindreårige. Jeg har nok at gøre med at forhindre Eve og Shane i at komme galt af sted.“

Han lød bitter og en lille smule skræmmende. Det var svært at forbinde med den musik han lige havde siddet og spillet. Claire lagde forsigtigt pengesedlerne på bordet foran ham. Han stirrede sammenbidt på dem.

„Lejen er hundrede pr. måned,“ sagde han. „Og så køber du madvarer en gang om måneden. Betaling en måned forud. Men behold resten, for så længe bliver du ikke.“

Claire nikkede mismodigt, talte to hundrede dollars fra og lagde dem i sin pung. „Tak.“

„Ikke noget at takke for,“ sagde han. „Bare sørg for at vi ikke får problemer på halsen. Jeg mener det.“

Hun gik ud i køkkenet, fyldte chili i to skåle, anbragte dem på bakker sammen med skeer og dåsecolaer, vendte tilbage til stuen og satte det hele fra sig på kaffebordet. Michael kiggede fra bakkerne til hende. Hun kantede sig med besvær ned i siddende stilling på gulvet og begyndte at spise. Efter at have iagttaget hende et øjeblik tog Michael sin ske og smagte på maden.

„Shane har lavet chilien,“ sagde Claire. „Den smager rigtig godt.“

„Ja, chili og spaghetti, det er nogenlunde så langt som hans kulinariske kunnen rækker. Kan du lave mad?“

„Selvfølgelig.“

„Som for eksempel?“

„Lasagne,“ svarede hun. „Og bixsemad med spejlæg. Og tacos.“

Michael spidsede tankefuldt munden. „Kan du lave tacos i morgen?“

„Sagtens,“ sagde hun. „Jeg er til undervisning fra klokken el-

RACHEL CAINE

Glashuse

THE MORGANVILLE VAMPIRES 4

leve til sytten, men jeg kan købe ind til dem på hjemvejen.“

Han nikkede, gav sig til at spise og kiggede op på hende en gang imellem. „Undskyld,“ sagde han til sidst.

„For hvad?“

„For at være så led mod dig. Jeg beklager, men jeg er nødt til at være forsigtig. Meget forsigtig.“

„Du er ikke led,“ sagde hun. „Du prøver bare at beskytte dine venner. Det er helt i orden. Det er klart at du må tage hensyn til dem.“

Michael smilede, og det forandrede hans ansigt totalt, gjorde det engleblidt og tiltrækkende.

Claire var lige ved at tabe skeen. Du store – han så jo godt ud. Brandgodt, for nu at være nøjagtig. Ikke mærkeligt at hendes unge alder gjorde ham nervøs. Med et smil som det måtte han skulle skrælle piger af sig hvert andet øjeblik.

„Når du bor her i huset, hører du til vennerne,“ sagde han. „Hvad hedder du for resten?“

„Claire Danvers.“

„Velkommen til Glashuset, unge miss Claire Danvers.“

„Men kun midlertidigt.“

„Ja, kun midlertidigt.“

De vekslede et lidt usikkert smil. Michael spiste færdig, og Claire gik op på sit værelse, stablede bøgerne på det indbyggede skrivebord og gav sig i kast med de lektier hun havde forsømt.

Nedenunder genoptog Michael guitarspillet, en dæmpet, vemodig og dybfølt hyldelse til natten. Den fulgte Claire ind i bøgernes elskede verden.